

Kapitola 2



„Takový překrásný den... jako stvořený pro nás,“ řekla Diana. „Bojím se ale, že je vzácný. Zítřka bude pršet.“

„To nevadí. Dnes se budeme opájet jeho krásou, i když třeba zářivé slunce zítřka zmizí. Dnes si užijeme své přátelství, i když se zítřka budeme muset rozloučit. Podívej na ty dlouhé, zlatavé kopce... ta mlhavě modrá údolí. Jsou *naše*, Diano... je mi jedno, že tamten kopec v dálce je zapsaný v majetku Abnera Sloana... dnes patří *nám*. Vane západní větrík... ten ve mně vždycky probouzí touhu po dobrodružství... a nás dneska čeká dokonalý výlet.“

A opravdu tomu tak bylo. Navštívily všechna svá oblíbená místa: Alej milenců, Strašidelný les, Pustou divočinu, Údolí fialek, Březovou pěšinu, Křišťálové jezero. Něco se přece jen změnilo: kruh z mladých břízek v Pusté divočině, kde měly kdysi dávno domeček na hraní, vyrostl v prstenec vysokých stromů. Březová pěšina, po níž dlouho nikdo nekráčel, zarostla hustým propleteným kapradím. Křišťálové jezero úplně zmizelo, zbyla po něm jen vlhká, mechovitá proláklina. Ale Údolí fialek stále dělalo čest svému jménu a z mladičké jablůňky, kterou kdysi Gilbert objevil hluboko v lese, se stal obrovský strom, posetý maličkými, na špičce karmínovými poupátky.

Procházely se jen tak, prostovlasé. Anniny vlasy ve slunci dosud zářily jako naleštěný mahagon a Dianiny se leskly havraní černí. Vyměňovaly si pohledy radostné a chápavé, vřelé a přátelské. Chvillemi kráčely mlčky... Anna vždycky tvrdila, že dvě bytosti tak napojené jedna na druhou jako ona s Dianou dovedou své myšlenky navzájem

vycítit. Pak si zase povídaly a vyměňovaly si různá „pamatuješ, jak...?“ „Pamatuješ, jak ses propadla do kurníku u slečen Coppových na Tory Road?“ ... „Pamatuješ, jak jsme skočily na tetu Josefinu?“ ... „Pamatuješ na náš Klub povídkářů?“ ... „Pamatuješ, jak přijela paní Morgánová, když sis nabarvila nos načerveno?“ ... „Pamatuješ, jak jsme si dávaly oknem znamení pomocí svíčky?“ ... „Pamatuješ, jak jsme si užily svatbu slečny Levandule, a na Charlottiny modré pentle?“ ... „Pamatuješ na okrašlovací spolek?“ Skoro se jim zdálo, že slyší, jak se napříč uplynulými roky ozývá zvonění jejich smíchu.

Avonleaský okrašlovací spolek byl, jak se ukázalo, dávno minulostí. Zanikl brzy po Annině svatbě.

„Nedokázali ho udržet v chodu, Anno. Mladí v Avonlea už nejsou takoví, jako byli za nás.“

„Nemluv, jako bychom snad už nebyly mladé, Diano. Je nám pouhých patnáct let a jsme spřízněné duše. Vzduch je nejen plný světla... vzduch je světlo. Nejsm si jistá, jestli mi náhodou nenarostla křídla.“

„Mám úplně stejný pocit,“ řekla Diana, která úplně zapoměla, že jazýček její domácí váhy se toho rána ustálil na sedmdesáti kilech. „Často mi připadá, že bych se ráda na chvíli proměnila v ptáčka. Létat musí být tak krásné.“

Kráska je obklopovala ze všech stran. V temných lesních královstvích se mihotaly netušené odstíny, třpytily se v lákavých postranních stezkách. Mladé zelené lístky prosévaly paprsky jarního slunce. Všude kolem se ozývaly veselé popěvky. Místy si připadaly, jako by se koupaly v jezírku tekutého zlata. Na každém kroku je pošimrala další svěží jarní vůně... kořeněné kapradiny... jedlová míza... blahodárny pach čerstvě zoraných polí. Šly cestou zahalenou závojem kvetoucích divokých třešní... trávou zarostlým polem plným maličkých, sotva vypučených smrčků, které vypadaly jako skřítky usazení v travinách... přes potůčky ještě dost úzké, aby je pohodlně přeskročily... měly bílé sedmikvítky jako hvězdičky pod jedlemi... celé plochy kudrnatých mladých kapradin... a břízu, z níž nějaký vandal na několika místech serval obal bělavé kůry a odhalil odstíny lýka pod ní. Anna na